



ČESKÁ REPUBLIKA

# ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci žalobce **Vysoké učení technické v Brně**, IČ 00216305, se sídlem v Brně, Antonínská 548/1, proti žalovanému **Ministerstvu školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem v Praze 1, Karmelitská 7, o žalobě proti rozhodnutím žalovaného správního orgánu ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT-36478/2014-1, ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9114/2015-1 a ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1

t a k t o:

- I. Žaloba proti sdělení Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9114/2015-1, se odmítá.
- II. Rozhodnutí Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- III. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v částce 2.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku.
- IV. Žalobce je povinen zaplatit část soudního poplatku ve výši 1.000,- Kč do třiceti dnů od právní moci rozsudku na účet Městského soudu v Praze.

Odůvodnění

## *Stručný obsah žaloby*

Žalobce se žalobou, podanou u Městského soudu v Praze, domáhal ochrany před nezákonným zásahem žalovaného správního orgánu, eventuálně nezákonnosti rozhodnutí

žalovaného správního orgánu, jímž bylo žalobci oznámeno nevyplacení části dotace pro projekt „*Modernizace areálu VÚT v Brně, Purkyňova 118*“ podle žádosti žalobce, podané v rámci Operačního programu *Výzkum a vývoj pro inovace*, protože na základě údajného šetření o podezření na nesrovnalost bylo třeba - podle názoru žalovaného - učinit opatření podle ustanovení § 14e odst. 1 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „rozpočtová pravidla“).

Žalobce v podané žalobě popsal dosavadní průběh řízení, ve kterém dne 23. 2. 2010 požádal o poskytnutí dotace v rámci Operačního programu *Výzkum a vývoj pro inovace*, přičemž Rozhodnutím o poskytnutí dotace ze dne 18. 4. 2013, č. 0239/1101, č. j. MŠMT č. 5657/2012-44, mu byla poskytnuta dotace za účelem realizace projektu „*Modernizace areálu VÚT v Brně, Purkyňova 118*“ v rámci daného operačního programu.

Žalovaný v rámci kontroly nadlimitní veřejné zakázky na stavební práce údajně shledal ze strany žalobce porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných ze zdrojů Evropské unie, neboť zadavatel stanovil v kvalifikační dokumentaci minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu v rozporu s ustanoveními § 6 a § 56 odst. 5 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Za toto údajné porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek ze strany žalobce, žalovaný pozastavil, respektive rozhodl o nevyplacení části dotace příjemci coby sankci za porušení rozpočtové kázně.

Proti uvedenému postupu podal žalobce ve dnech 15. 12. 2014 a 18. 12. 2014 námitky, o nichž však ve lhůtě tří měsíců ode dne jejich podání žalovaný nijak nerozhodl.

Dne 8. 4. 2015 bylo žalobci doručeno sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. MŠMT – 9114/2015 - 1, kterým je žalovaným žalobci sdělováno, že žalovaný odmítá žalobcovy námitky ze dne 15. 12. 2014, směřující proti postupu řídicího orgánu v rámci vyúčtování žádosti poskytovatele dotace o *ex-ante* platbu na projekt a v rámci žádosti o *ex-ante* platbu.

Následně dne 9. 4. 2015 bylo žalobci doručeno další sdělení žalovaného č. j. MŠMT-9118/2015 - 1, rovněž datované dnem 3. 4. 2014, kterým je žalovaným žalobci sděleno, že žalovaný odmítá žalobcovy námitky ze dne 18. 12. 2014, směřující proti Oznámení o nevyplacení části dotace v částce 8.278.251,80,- Kč.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný porušil své povinnosti vyplývající z jeho postavení řídicího orgánu odpovědného za řízení příslušného operačního programu, včetně výběru projektů a dohledu nad jejich realizací, když nastavil pravidla v rámci daného operačního programu způsobem, který je natolik zmatečný, že ani žalovaný není schopen je správně interpretovat, aplikovat a sám se jimi správně řídit, a který nenavazuje jasným způsobem na obecně závazné právní předpisy, které je žalobce v postavení příjemce dotace povinen aplikovat paralelně. Žalovaný rovněž jako řídicí orgán nezjistil a neupozornil včas žalobce na skutečnost, že při aplikaci pravidel operačního programu postupuje tak, že v tomto důsledku může dojít až k finančnímu poškození žalobce. Podle usnesení vlády České republiky č. 175 ze dne 22. 2. 2006 má žalovaný povinnost zajišťovat výkon funkce řídicího orgánu operačního programu, jakož i plnou funkčnost tohoto orgánu. Řídicí orgán je odpovědný za řádné řízení a provádění operačního programu v souladu s ustanovením článku 60 Nařízení rady ES č. 1083/2006, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro

regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti, přičemž musí plnit úkoly, které z tohoto ustanovení vyplývají. Tuto povinnost i odpovědnost žalovaný neunesl a nesplnil.

Žalobce v podané žalobě namítl, že žalovaný finančně poškodil žalobce, když svým zcela nepředvídatelným a vadným postupem zkrátil žalobce na jeho majetkových právech, čímž porušil právo žalobce vlastnit majetek podle článku 11 Listiny základních práv a svobod a právo na legitimní očekávání toho, že majetkový nárok žalobce nebude opomenut ve smyslu článku 1 Dodatkového protokolu k Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod. Vydanými oznámeními o nevyplacení žalovaný postupuje účelově, v rozporu s právními předpisy a s judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména s rozsudky tohoto soudu ze dne 6. 2. 2014, č. j. 9As 132/2013 - 87, a ze dne 6. 3. 2014, č. j. 9Afs 107/2013 - 26, ve kterých Nejvyšší správní soud jednoznačně konstatoval, že institut nevyplacení části dotace podle § 14e rozpočtových pravidel, tedy faktické pozastavení výplaty v určité výši, je jednak fakultativní, jednak nepředstavuje konečnou administrativní fázi postupu správního orgánu ve věci příjemce dotace již proto, že nejde o žádný správní úkon, nýbrž o faktické pozastavení platby, neodehrávající se v režimu správního řízení, jak výslovně stanoví § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel. Žalovaný však pozastavení plateb nahradil oznámením o nevyplacení, které je podle obsahu konečné a stojí mimo režim soudního přezkumu, proto podle názoru žalobce žalovaný nemá definitivní pravomoc rozhodovat o vyplacení, nebo nevyplacení, neboť jako poskytovatel dotace měl informovat o nevyplacení dotace příslušný finanční úřad, který pak při stanovení odvodu za porušení rozpočtové kázně postupuje podle § 44a odst. 5 písm. b) rozpočtových pravidel. Žalovaný tak nemá žádným právním předpisem svěřenou pravomoc rozhodovat o tom, zda byl nebo nebyl porušen zákon o veřejných zakázkách, když takovým správním orgánem je právě Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, k němuž žalobce již podal podnět k zahájení řízení.

Z uvedených důvodů má žalobce za to, že nelze akceptovat krácení dotace ze strany žalovaného jinak, než na základě rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který je - oproti žalovanému - nadán pravomocí konstatovat porušení zákona o veřejných zakázkách, případně na základě konstatování porušení rozpočtové kázně ze strany finančního úřadu. V daném případě však dochází k nevyplacení části dotace na základě pouhé domněnky žalovaného, která není podpořena žádným rozhodnutím příslušného orgánu veřejné správy, a navíc postupem, který není v souladu s právními předpisy České republiky.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný vydáním výše uvedených oznámení porušil zásady dobré správy, zejména zásadu postupu v souladu se zákonnými a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu, dále zásadu šetření práv nabytých v dobré víře jakož i šetření oprávněných zájmů osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká, a zásady souladnosti s veřejným zájmem.

V dalším žalobním bodě žalobce namítl, že žalovaný porušil ve vztahu k žalobci zásadu dvojinstančnosti řízení, v souladu se kterou musí mít účastník řízení možnost napadnout každé prvoinstanční rozhodnutí opravným prostředkem. Tato dvojinstančnost řízení zajišťuje nejen dvojí posouzení věci, ale je také cestou k nápravě a odstranění vad, které se vyskytly v řízení před prvním stupněm. Takový stav nelze akceptovat v situaci, kdy jediným obranným mechanismem proti případné libovůli či nesprávnému postupu řídicího orgánu v rámci operačního programu jsou právě námitky podle Přílohy č. 30 Příruček pro

žadatele a příjemce operačního programu, která obsahuje velice strohou úpravu postupu pro řešení námitek žadatele a příjemce, o nichž správní orgán rozhoduje, a které tak nelze ve smyslu správního řádu považovat za řádný opravný prostředek proti shora uvedenému úkolu žalovaného.

Závěrem podané žaloby žalobce namítl, že ačkoliv ustanovení § 14 odst. 5 rozpočtových pravidel vylučuje aplikaci správního řádu na vydání rozhodnutí o poskytnutí dotace, týká se toto vyloučení pouze rozhodnutí o poskytnutí dotace a nikoliv jakéhokoliv následného rozhodnutí či postupu správního orgánu (tj. včetně poskytovatele dotace), zvláště pokud má za následek zkrácení majetkových práv příjemce. Proto je podle názoru žalobce i na takové rozhodnutí či na takový postup nutno aplikovat obecně závazný právní předpis, tedy správní řád včetně jeho institutu řádného opravného prostředku s možností následného soudního přezkumu.

### *Vyjádření žalovaného*

Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě namítl, že napadená Opatření ze dne 3. 4. 2015, která jsou odpovědí na námítky žalobce ze dne 15. respektive 18. 12. 2014, nelze považovat za úkony správního orgánu z předcházejícího řízení, jimiž se zakládají, mění, ruší, nebo závazně určují práva a povinnosti žalobce. Žalovaný namítl nedostatek žalobní legitimace a navrhl, aby soud žalobu jako nepřípustnou odmítl, neboť nejde o úkony, které by bylo možno považovat ve smyslu zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), za správní rozhodnutí a takové úkony jsou podle § 70 písm. a) s. ř. s. ze soudního přezkumu vyloučeny.

Ve věci samé žalovaný sdělil, že provedenou kontrolou žalovaný zjistil, že žalobce jako zadavatel veřejné zakázky č. 001 „*Výběr generálního dodavatele stavebních prací v rámci dobudování areálu Purkyňova 118*“ stanovil minimální úroveň kvalifikačních předpokladů v rozporu s § 6 odst. 1 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. c) zákona o veřejných zakázkách. Podle uvedených ustanovení platí, že zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace, přičemž zákon vymezuje dokumenty, které může zadavatel od dodavatelů požadovat v rámci prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů.

Podle názoru žalovaného se žalobce dopustil diskriminačního jednání, když předem vyloučil uchazeče, kteří by v rámci plnění kvalifikačních předpokladů doložili zkušenost s předchozí výstavbou nebo rekonstrukcí nemocnice. Žalovaný je - na rozdíl od žalobce - toho názoru, že vzhledem k architektonické povaze nemocnice se jedná o stavbu obdobného typu, jako jsou stavby žalobcem požadované. Žalobce se svým stanoviskem seznámil uchazeče postupem podle § 49 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách v rámci procesu doplnění dodatečných informací k předmětné veřejné zakázce. V daném jednání tím žalovaný spatřuje porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, neboť se jedná o porušení zásady zákazu diskriminace ve smyslu § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách.

S ohledem na uvedené žalovaný žalobci zjištěná pochybení oznámil dne 4. 11. 2014. I přes tuto informativní povahu dokladu podal žalobce proti tomuto formuláři námitku ze dne 15. 12. 2013, na kterou reagoval žalovaný vydáním stanoviska k námitce, kterým podané námítky odmítl a svůj postup zdůvodnil. V návaznosti na zjištěná pochybení při realizaci veřejné zakázky žalovaný vydal žalobci opatření „*Oznámení ČS 0239/11/01 o nevyplacení*“

*části dotace*“ ze dne 2. 12. 2014, proti němuž podal žalobce námitku ze dne 18. 12. 2014. Na tuto námitku pak reagoval žalovaný vydáním stanoviska k námitce, kterým podané námitky odmítnul a svůj postup řádně zdůvodnil.

K jednotlivým žalobním námitkám žalovaný uvedl následující:

Pokud žalobce v podané žalobě tvrdí, že žalovaný o podaných námitkách nerozhodl, není toto jeho tvrzení pravdivé. Odmítnutí námitky není projevem vůle se jí nezabývat, ale je zcela jednoznačné, že žalovaný se námitkami zabýval, šetřil je a na základě šetření je odmítl, protože žalobce neprokázal zákonnost svého postupu při zadávání uvedené veřejné zakázky a trvají tak věcné důvody pro nevyplacení části dotace.

Pokud žalobce v podané žalobě namítá, že měl být na uvedená pochybení žalovaným včas upozorněn, k tomu žalovaný uvedl, že nelze označit právní předpis, který by takovou povinnost žalovanému stanovil. Je odpovědností žalobce, aby při nakládání s poskytnutými finančními prostředky postupoval v souladu se zákonem, v souladu s rozhodnutím o poskytnutí dotace a v souladu s dokumentací k operačnímu programu.

Žalovaný zopakoval své námitky, že napadená opatření ze dne 15. 12. 2014 a 18. 12. 2014 nelze považovat za správní rozhodnutí, protože na proces nevyplacení dotace či její části podle § 14e odst. 1 zákona o rozpočtových pravidlech se nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Žalovaný tedy těmito stanovisky pouze informoval žalobce o tom, jak bylo s jeho námitkami naloženo, vyřízení námitek v souladu s dokumentací operačního programu nelze považovat za správní rozhodnutí podle správního řádu, neboť jde pouze o reakci na formálně upravenou možnost podat podnět ohledně tvrzené pochybnosti o správnosti postupu žalovaného, nebo o posouzení situací vzniklých z jeho činnosti.

K tvrzení žalobce, že vydání předmětného oznámení o nevyplacení části dotace ze dne 2. 12. 2014 nebylo podloženo rozhodnutím jiného správního nebo soudního orgánu, žalovaný uvedl, že postupoval v souladu se zákonem, který umožňuje poskytovateli dotace nevyplatit dotaci nebo její část na základě domněnky, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie. Žalovanému není znám právní předpis, ze kterého by žalobcem tvrzený postup jakkoli vyplýval. Žalobcem namítaný finanční úřad rozhoduje o porušení rozpočtové kázně, nikoliv o postupu podle § 14e rozpočtových pravidel, stejně tak příslušnost Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže je zcela jiná, když spočívá v posuzování, zda na předmětném případě došlo ke spáchání správního deliktu podle zákona o veřejných zakázkách.

Podle názoru žalovaného jsou pravidla operačního programu nastavena nikoliv zmatečně, ale postup žalovaného byl zcela v souladu se zákonem a dokumentací operačního programu. Proto se nelze ztotožnit podle názoru žalovaného s tvrzením, že jeho postup byl zásahem do majetkových práv žalobce a porušením zásady legitimního očekávání. S ohledem na všechny uvedené argumentace žalovaný uvedl, že nevyplacení dotace žalobci nelze považovat za nezákonný zásah, že napadená opatření - oznámení o nevyplacení části dotace, stanovisko k námitce žalobce ze dne 15. 12. 2014 i stanovisko k námitce žalobce ze dne 18. 12. 2014, jsou ze soudního přezkumu vyloučena, a proto ponechal na úvaze soudu, zda žalobu jako nepřipustnou odmítne, či jí jako nedůvodnou zamítne.

### *Průběh řízení před správním orgánem*

Průběh řízení před správním orgánem vyplývá z popisu rozhodných skutkových a právních okolností, jak je uvedl žalobce v podané žalobě a jak je zopakoval žalovaný ve vyjádření k podané žalobě, skutkový základ posuzované věci proto není mezi účastníky řízení sporným.

Žalobce dne 23. 2. 2010 požádal o poskytnutí dotace v rámci Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace, přičemž Rozhodnutím o poskytnutí dotace ze dne 18. 4. 2013, č. 0239/1101, č. j. MŠMT č. 5657/2012-44, mu byla poskytnuta dotace za účelem realizace projektu „*Modernizace areálu VÚT v Brně, Purkyňova 118*“ v rámci daného operačního programu.

Žalovaný v rámci kontroly nadlimitní veřejné zakázky na stavební práce shledal ze strany žalobce porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných ze zdrojů Evropské unie, neboť zadavatel stanovil v kvalifikační dokumentaci minimální úroveň technického kvalifikačního předpokladu v rozporu s ustanoveními § 6 a § 56 odst. 5 písm. c) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů. Za toto údajné porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek ze strany žalobce, žalovaný pozastavil, respektive rozhodl o nevyplacení části dotace příjemci coby sankci za porušení rozpočtové kázně.

Oznámením ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT-36478/2014-2, žalovaný sdělil žalobci, že na základě zjištěného porušení podmínek nevyplácí příjemci dotace část přiznané dotace pro porušení podmínek dle článku II, bodu 6 Přílohy č. 3 Rozhodnutí o poskytnutí dotace, neboť žalobce porušil podmínky zákona podle § 6 a § 56 odstavec 5 písm. c/ zákona o veřejných zakázkách. Výše sankce za toto porušení podmínek poskytnutí dotace žalovaný stanovil podle článku II bodu 6 Přílohy č. 3 ve výši 10% částky dotace použité na financování předmětné zakázky.

Proti uvedenému postupu podal žalobce ve dnech 15. 12. 2014 a 18. 12. 2014 písemné námitky, jimiž brojl jednak proti postupu žalovaného při vyúčtování a realizaci ex-ante platby na daný projekt, jednak brojl proti výše uvedenému Oznámení o nevyplacení části dotace.

Dne 8. 4. 2015 bylo žalobci doručeno sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. MŠMT – 9114/2015 - 1, kterým je žalovaným žalobci sdělováno, že žalovaný odmítá žalobcovy námitky ze dne 15. 12. 2014, směřující proti postupu řídicího orgánu v rámci vyúčtování žádosti poskytovatele dotace o ex-ante platbu na projekt a v rámci žádosti o ex-ante platbu.

Následně dne 9. 4. 2015 bylo žalobci doručeno další sdělení žalovaného č. j. MŠMT-9118/2015 - 1, rovněž datované dnem 3. 4. 2014, kterým je žalovaným žalobci sděleno, že žalovaný odmítá žalobcovy námitky ze dne 18. 12. 2014, směřující proti Oznámení o nevyplacení části dotace v částce 8.278.251,80,- Kč.

### *Průběh řízení před městským soudem*

Při ústním jednání u Městského soudu v Praze dne 16. 2. 2017 zástupce žalobce odkázal na obsah podané žaloby a na její doplnění. Zdůraznil, že žalovaný o nevyplacení části dotace rozhodl neoprávněně a bez kompetence, proto jeho postup musí být v rozporu se zákonem. Ke krácení dotace navíc došlo pro údajné porušení zákona o veřejných zakázkách žalobcem, což však v průběhu řízení nebylo nijak prokázáno.

Zástupkyně žalovaného s podanou žalobou a přednesem žalobce nesouhlasila, odkázala na zákonnost postupu žalovaného podle § 14e rozpočtových pravidel. Zopakovala námitku ohledně toho, že žaloba směřující proti Oznámení o nevyplacení části dotace nebyla žalobcem podána v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě ode dne jeho oznámení a pokud byla žalobou napadena i sdělení o vyřízení námitek žalobce, tato sdělení nejsou rozhodnutím o právech a povinnostech žalobce ve smyslu § 65 s. ř. s. a z tohoto důvodu není přezkoumatelné ve správním soudnictví

Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správním orgánem z hlediska žalobních námitek, uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního vztahu, který tu byl v době vydání napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s. ř. s.). Věc soud posoudil takto:

### *Rozhodná právní úprava*

Městský soud v Praze považuje za vhodné v obecné poloze nejprve konstatovat, že systém finančních toků strukturálních fondů je založen na principu předfinancování žádostí konečného příjemce z prostředků státního rozpočtu a následného zpětného proplacení prostředků strukturálních fondů na příjmové účty správců příslušných kapitol státního rozpočtu ze zdrojového účtu platebního a certifikačního orgánu. Tento princip je obsažen v článku 32 nařízení Rady (ES) č. 1260/1999 ze dne 21. 6. 1999 o obecných ustanoveních o strukturálních fondech, i v článku 78 nařízení Rady (ES) č. 1083/2006 ze dne 11. 7. 2006, o obecných ustanoveních o Evropském fondu pro regionální rozvoj, Evropském sociálním fondu a Fondu soudržnosti a o zrušení nařízení (ES) č. 1260/1999, které nabylo účinnosti dnem 1. 8. 2006.

Poskytnutí dotace ze státního rozpočtu je *de facto* dobrou vůlí státu, která musí být na druhé straně vyvážena přísnými podmínkami, které zavazují jejího příjemce. Je proto nasnadě, že příjemce dotace je povinen při nakládání s rozpočtovými prostředky dodržovat nejen zákonné podmínky, ale též podmínky stanovené ve smlouvě či rozhodnutí o poskytnutí dotace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 3. 2008, č. j. 9Afs 113/2007 – 63, dostupný stejně jako všechny další citované rozsudky tohoto soudu i na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)).

Z výše uvedeného také plyne, že rozhodnutí o poskytnutí dotace není samo o sobě titulem k vyplacení dotace. Jako takové představuje ze strany poskytovatele dotace závazný příslib, že poskytovatel dotace užije své volné správní uvážení ohledně poskytnutí dotace určitým způsobem, tj. že dotaci příjemci poskytne při splnění daných podmínek. Pokud by však za této situace příjemce splnil všechny požadované podmínky a poskytovatel dotace by mu dotaci nevyplatil, dopustil by se poskytovatel dotace nezákonného zneužití správního uvážení a porušení principu ochrany legitimního očekávání (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 7. 2006, č. j. 6A 25/2002 – 59). Nevyplacení části dotace pro nesplnění

podmínek nepochybně zasahuje do právní sféry příjemce a autoritativně určuje jeho práva a povinnosti ve vztahu k přislíbené dotaci, alespoň pokud jde o tu část, kterou se poskytovatel rozhodl nevyplatit (z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2014, č. j. 8Ans 4/2013 – 44).

Podle § 14e rozpočtových pravidel v rozhodném znění poskytovatel nemusí vyplatit část dotace, domnívá-li se, že došlo k porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek spolufinancovaných z rozpočtu Evropské unie, a to do výše, která je stanovena v rozhodnutí o poskytnutí dotace jako nejvyšší možná výše odvodu za porušení rozpočtové kázně. Přitom přihlédne k závažnosti porušení a jeho vlivu na dodržení cíle dotace. V případě, že poskytovatel provede při proplácení dotace opatření podle odstavce 1, informuje o něm písemně příjemce a příslušný finanční úřad, a to včetně jeho rozsahu a odůvodnění. Provede-li poskytovatel opatření podle odstavců 1 a 2, může pokračovat v proplácení zbývajících částí dotace. Na opatření podle odstavců 1 až 3 se nevztahují obecné předpisy o správním řízení a je vyloučeno jeho soudní přezkoumání.

Podle § 6 zákona o veřejných zakázkách je zadavatel povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Zadavatel nesmí omezovat účast v zadávacím řízení těm dodavatelům, kteří mají sídlo nebo místo podnikání v členském státě Evropské unie a ostatních státech, které mají s Českou republikou či Evropskou unií uzavřenu mezinárodní smlouvu zaručující přístup dodavatelů z těchto států k zadávané veřejné zakázce.

Podle § 56 odstavec 5 písm. c/ zákona o veřejných zakázkách platí, že ve vztahu k technickým kvalifikačním předpokladům je veřejný zadavatel povinen v oznámení či výzvě o zahájení zadávacího řízení stanovit rozsah požadovaných informací a dokladů, uvést způsob prokázání splnění těchto kvalifikačních předpokladů a vymezit minimální úroveň těchto kvalifikačních předpokladů, odpovídající druhu, rozsahu a složitosti předmětu plnění veřejné zakázky.

### *Posouzení podmínek řízení před soudem*

Městský soud v Praze se k námitkám žalovaného v první řadě zabýval otázkou, zda v nyní posuzované věci byly splněny všechny zákonem stanovené předpoklady, za nichž může o žalobou napadených jednotlivých úkonech žalovaného rozhodnout (podmínky řízení).

Podle § 2 s. ř. s. ve správním soudnictví poskytují soudy ochranu veřejným subjektivním právům fyzických i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví tento zákon.

Podle § 4 odstavec 1 s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o a) žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen "správní orgán"), b) ochraně proti nečinnosti správního orgánu, c) ochraně před nezákonným zásahem správního orgánu, d) kompetenčních žalobách.



Podle § 5 s. ř. s. nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak, lze se ve správním soudnictví domáhat ochrany práv jen na návrh a po vyčerpání řádných opravných prostředků, připouští-li je zvláštní zákon.

Jak již bylo výše uvedeno, žalobce podanou žalobou brojil jednak proti Oznámení žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT-36478/2014-2, kterým žalovaný sdělil, že na základě zjištěného porušení podmínek nevyplácí žalobci část přiznané dotace pro porušení podmínek Rozhodnutí o poskytnutí dotace podle § 6 a § 56 odstavec 5 písm. c/ zákona o veřejných zakázkách, a proti vyrozumění žalovaného ze dne 3. 4. 2014, kterým je žalovaným žalobci sděleno, že žalovaný odmítá žalobcovy námitky ze dne 18. 12. 2014, směřující proti tomuto Oznámení ze dne 2. 12. 2014.

Dále žalobce brojil proti sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MŠMT – 9114/2015 - 1, kterým mu bylo sděleno žalovaným, že žalovaný odmítá žalobcovy námitky ze dne 15. 12. 2014, směřující proti postupu řídicího orgánu v rámci vyúčtování žádosti poskytovatele dotace o *ex-ante* platbu na projekt a v rámci žádosti o *ex-ante* platbu.

*Sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. MŠMT – 9114/2015 - 1*

Městský soud v Praze posuzoval existenci podmínek soudního přezkumu u každého napadeného úkonu samostatně a dospěl přitom k závěru, že v případě sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2014, kterým je žalovaným žalobci sdělováno, že žalovaný odmítá žalobcovy námitky ze dne 15. 12. 2014, směřující proti postupu řídicího orgánu v rámci vyúčtování žádosti poskytovatele dotace o *ex-ante* platbu na projekt a v rámci žádosti o *ex-ante* platbu, se o úkon, který by byl přezkoumatelný soudem ve správním soudnictví, nejedná.

Vyúčtování nelze považovat za úkon správního orgánu, na základě kterého by žalobci bezprostředně vznikla práva či povinnosti. V případě tohoto sdělení tak nejde ani o rozhodnutí, ani o zásah správního orgánu ve smyslu § 82 a následujících soudního řádu správního, protože v důsledku samotného vyúčtování nedošlo k zásahu do práv, právem chráněných zájmů či povinností žalobce.

Podle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. soud usnesením odmítne návrh, který je podle tohoto zákona nepřipustný. Podle ustanovení § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřipustná také tehdy, domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání vyloučeno podle tohoto nebo zvláštního zákona. Podle ustanovení § 70 písm. a) s. ř. s. jsou ze soudního přezkumu vyloučeny úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími.

Soud ve správním soudnictví je oprávněn přezkoumat toliko taková rozhodnutí, kterými se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti účastníků řízení. Obdobně to platí i o úkonech, které nejsou rozhodnutími. Také u těchto úkonů musí jít o takové, které se přímo dotýkají práv a povinností žalobce. Nejde-li o takové úkony, nemá soud pravomoc věcně (meritorně) rozhodnout.

Na základě výše uvedeného Městský soud v Praze rozhodl v této části žaloby o jejím odmítnutí.

*Sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2014, č. j. MŠMT – 9118/2015 – 1, ve spojení s Oznámením ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT-36478/2014-2*

K odlišným závěrům však soud dospěl v případě možnosti soudního přezkoumání Sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1, jímž bylo rozhodnuto o námitkách žalobce proti Oznámením žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT-36478/2014-2, o nevyplacení části dotace.

Městský soud v Praze při posuzování charakteru těchto úkonů vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 6. 2014, č. j. 8Ans 4/2013 – 44, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že oznámení o nevyplacení dotace či její části je rozhodnutím, a to takovým rozhodnutím, které podléhá soudnímu přezkumu (rozsudek dostupný na [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz)). Závěr o tom, že úkon spočívající v oznámení o nevyplacení dotace je rozhodnutím přezkoumatelným ve správním soudnictví, lze dovodit také z nálezu Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 12/14. Ačkoliv se Ústavní soud výslovně otázkou, zda opatření podle ustanovení § 14e odstavce 1 zákona je rozhodnutím, blíže nezabýval, lze ze samotného označení části X. b) citovaného nálezu: „*Právo na přezkum rozhodnutí orgánu veřejné správy*“ dovodit, že Ústavní soud považuje opatření podle ustanovení § 14e odstavce 1 zákona o rozpočtových pravidlech za rozhodnutí.

Odkázat lze i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 7. 2008, č. j. 1Ans 5/2008 – 104, z něhož vyplývá, že „úkon správního orgánu je nutno posuzovat podle jeho obsahu, nikoli podle formy, neboť i neformální přípis může být rozhodnutím v materiálním smyslu (§ 65 s. ř. s.).“

Po posouzení obsahu výše popsaného správního aktu dospěl soud k závěru, že v daném případě je Oznámení žalovaného ze dne 2. 12. 2014 rozhodnutím v materiálním významu tohoto pojmu, bez ohledu na to, že úkon žalovaného je učiněn neformálním přípisem. Je tomu tak proto, že z jeho obsahu vyplývá, že jím bylo změněno právo žalobce ohledně dotace ve výši, v níž mu byla v předcházejícím řízení udělena, jinými slovy, jde o rozhodnutí, které se dotýká právní sféry příjemce dotace.

V souvislosti s posuzováním charakteru Oznámení ze dne 2. 12. 2014 se soud zabýval i charakterem Sdělení ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1, které je reakcí žalovaného na námitky, které žalobce proti Oznámení ze dne 2. 12. 2014 podal dne 18. 12. 2014.

Je nutno konstatovat, že jak v době vydání Oznámení ze dne 2. 12. 2014, tak v době podání námitek ze dne 18. 12. 2014 zákon o rozpočtových pravidlech možnost námitek neupravoval. Až novelou zákona, provedenou zákonem č. 25/2015 Sb. byla s účinností od 1. 1. 2015, právní úprava rozšířena o institut námitek, které mohl příjemce dotace proti opatření poskytovatele o nevyplacení části dotace podat v patnáctidenní lhůtě ode dne, kdy byl o takovém opatření informován.

To znamená, že oprávnění podat námitky upravoval zákon až od 1. 1. 2015. Námitky žalobce ze dne 18. 12. 2014 neměly oporu v zákoně o rozpočtových pravidlech,

Na druhou stranu soud nemohl přehlédnout skutečnost, že Příručka pro příjemce Operačního programu Výzkum a vývoj pro inovace 2007 – 2013 s institutem námitek příjemce proti rozhodnutí poskytovatele výslovně počítá v článku 5.13 a v příloze č. 30, jež

nabyla účinnosti dne 12. 9. 2014. Žalobce ostatně podle této Příručky i její přílohy postupoval a ve stanovené lhůtě námitky uplatnil, byť zákon institut námitek neznal. Ze stejného právního podkladu pak musel reagovat na tyto námitky i žalovaný.

Navíc je nutno zohlednit to, že Sdělení ze dne 3. 4. 2015 bylo vydáno již za účinnosti novely, provedené zákonem č. 25/2015 Sb., který institut námitek již upravoval.

Jestliže je nutno považovat za rozhodnutí Oznámení žalovaného ze dne 2. 12. 2014, musí tato úvaha platit i o Sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, neboť jím bylo rozhodnuto o námitkách proti rozhodnutí. Jiným způsobem než rozhodnutím v materiálním smyslu slova nelze při vyřizování námitek postupovat.

Z uvedených skutečností proto soud dovodil, že Oznámení žalovaného ze dne 2. 12. 2014, č. j. MSMT-36478/2014-2, lze pro účely soudního přezkumu považovat za rozhodnutí správního orgánu „prvého“ stupně a Sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9118/2015-1, za rozhodnutí, jímž bylo rozhodnuto žalovaným s konečnou platností. Obě výše uvedené rozhodnutí proto soud posuzoval ve vzájemné souvislosti s tím, že jde o rozhodnutí, vydaná v jednom „řízení“.

Žalovaný v průběhu řízení před soudem ve vztahu k Oznámení ze dne 2. 12. 2014 namítal, že žaloba byla podána opožděně, proto se soud musel zabývat i otázkou, zda byla v nyní posuzovaném případě dodržena i zákonem stanovená lhůta pro podání žaloby. Počátek běhu lhůty pro podání žaloby (§ 72 odstavec 1 s. ř. s.) je nutno počítat ode dne doručení konečného rozhodnutí, tj. ode dne doručení Sdělení ze dne 3. 4. 2015. Toto sdělení bylo žalobci doručeno dne 9. 4. 2015, žaloba byla podána dne 2. 6. 2015, tedy v zákonem stanovené dvouměsíční lhůtě.

Z výše uvedeného důvodu neshledal soud opodstatněnou námitku žalovaného, že žaloba proti Oznámení ze dne 2. 12. 2014 byla podána opožděně. To by platilo jen v případě, že by jednotlivá rozhodnutí byla posuzována samostatně. Jak bylo uvedeno, v daném případě tomu tak není.

Soud se dále zabýval důvodností podané žaloby ve vztahu k výše uvedeným úkonům (rozhodnutím) ze dne 2. 12. 2014 a ze dne 3. 4. 2015.

Důvodnou soud shledal žalobní námitku, v níž namítal, že postup žalovaného, který vyústil ve vydání Opatření respektive následně Sdělení, je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů, když je nesrozumitelný, vnitřně rozporný a zmatečný, protože se nijak nevypořádal s námitkou žalobce, že na základě podnětu žalovaného byla provedena daňová kontrola, při níž příslušný finanční úřad žádné pochybení v postupu žalobce nezjistil.

Městský soud v Praze má za to, že bylo povinností orgánu rozhodujícího o námitkách, aby se s argumentací uplatněnou žalobcem náležitě vypořádal, a aby v napadeném Sdělení jednoznačně uvedl, na základě jakých skutečností dovozuje, z jakých konkrétních skutkových i právních okolností považuje za prokázané porušení povinností žalobce i proč je podle jeho názoru nezbytné a přiměřené krácení (nevypacení) dotace právě ve stanovené výši, stejně jako z jakých důvodů má za to, že žalobcem uplatněná argumentace v podaných námitkách není přiléhavá a důvodná.

Ačkoliv se na postup správního orgánu podle § 14e rozpočtových pravidel výslovně nevztahují ustanovení správního řádu, jedná se - vzhledem k postavení žalobce a žalovaného ve vztahu příjemce a poskytovatele dotace – o veřejnou správu, která se řídí i ve výslovně právem neupravených otázkách základními zásadami a principy, mezi něž nepochybně patří i zásada, podle níž musí v každém případě správní orgán, vystupující vrchnostensky, konkrétně odůvodnit, proč v dané věci postupoval konkrétním způsobem. Mezi základní principy správního rozhodování podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu patří i úplnost, respektive dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je tak povinen se při své činnosti zabývat podrobně všemi hledisky, které zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečné rozhodnutí vzhledem ke konkrétním okolnostem individuálního případu.

Konkrétně lze odkázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2015, č. j. 2Afs 226/2015 - 39, ve kterém NSS uvedl, že „Podle § 14e odst. 4 rozpočtových pravidel platilo, že se na opatření podle odst. 1 až 3 nevztahují obecné předpisy o správním řízení. Zároveň rozpočtová pravidla ani jiné právní předpisy neobsahovaly úpravu zvláštní, která by nasvědčovala závěru, že je řádný opravný prostředek přípustný. To znamená, že například nároky na odůvodnění oznámení o snížení dotace se odvíjejí podle ust. § 177 odst. 1 správního řádu od základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v § 2 až § 8 správního řádu, které se použijí při výkonu veřejné správy i v případech, kdy zvláštní zákon stanoví, že se správní řád nepoužije, ale sám úpravu odpovídající těmto zásadám neobsahuje. Zároveň však platí, že analogicky lze základní zásady správního řízení aplikovat pouze výjimečně za účelem vyplňování mezer procesní úpravy, a to ve prospěch ochrany práv účastníků správního řízení.“

Z obsahu nyní posuzovaného Oznámení je zřejmé, že žalovaný v něm konstatoval, že shledává porušení pravidel pro zadávání veřejných zakázek, protože žalobce v Kvalifikační dokumentaci minimální úrovně technického kvalifikačního předpokladu stanovil pravidla v rozporu s § 6a a § 56 odstavec 5 písm. c/ zákona o veřejných zakázkách. Dále žalovaný konstatoval obsah dotazu jednoho z uchazečů výběrového řízení a odpověď na něj, kterou žalobce (v postavení zadavatele veřejné zakázky) v Dodatečných informacích č. 1 uchazeči poskytl. Konečně žalovaný v Oznámení uvedl i podrobné a obsažné vyjádření žalobce. Vlastní závěr žalovaného se v napadeném Oznámení omezil na konstatování, že „zadavatel řídicímu orgánu nesdělil žádný objektivní důvod, proč by dodavatel, který realizoval stavbu či rekonstrukci nemocnice v požadovaném finančním objemu a časovém období nebyl dostatečně kvalifikovaný pro realizaci zadávané veřejné zakázky.“ Žádné další úvahy žalovaného v odůvodnění napadeného Oznámení však obsaženy nejsou, není proto zřejmé, jaké stanovisko zaujal žalovaný k tvrzením žalobce ohledně zařazení staveb do jednotlivých tříd klasifikace Common Procurement Vocabulary, ani jak žalovaný posoudil vlastní obsah tvrzení žalobce. Pouze obecně poukázal na obdobnost staveb při třídění v základních třídách (skupinách).

Lze proto uzavřít, že žalovaný tedy v napadeném Oznámení sice uvedl závěr, k němuž dospěl, avšak nikoli důvody, které jej k němu vedly. Toto rozhodnutí je nutno považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť došlo-li dle názoru žalovaného k pochybení spočívajícímu konkrétně v tom, že žalobce považovat stavbu nemocnice za jinou stavbu, než za stavbu, na kterou se měla veřejná zakázka vztahovat, měl konkrétně uvést, proč tento postoj žalobce považuje za rozporný se zákonem o zadávání veřejných zakázek. Taková

konkrétní úvaha však v rozhodnutí chybí.

Pokud jde o Sdělení o odmítnutí námitek, v něm se žalovaný zabýval především smyslem a obsahem právní úpravy oprávnění řídicího orgánu rozhodnout o (částečném) nevyplacení dotace. Přitom v části II. odůvodnění Sdělení žalovaný rovněž konstatoval kontrolní zjištění, na jehož základě Oznámení o nevyplacení části dotace vydal, nicméně vlastním věcným obsahem žalobcových námitek, v nichž se vymezoval proti kontrolním závěrům, se žalovaný znovu nijak blíže nezabýval.

Městský soud v Praze se na základě uvedených závěrů blíže nezabýval dalšími žalobními námitkami, neboť vzhledem k tomu, co bylo řečeno výše, shledal Oznámení žalovaného o nevyplacení části dotace nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, přičemž žalobou napadené rozhodnutí o námitkách tento nedostatek neodstranilo a trpí stejnou vadou. Pokud by totiž soud věcně posuzoval další žalobní body, nahrazoval by tím nepřipustně činnost žalovaného správního orgánu.

#### *Závěr a náklady řízení*

Z výše uvedených důvodů Městský soud v Praze žalobou napadené rozhodnutí ze dne 3. 4. 2015 o námitkách proti Oznámení ze dne 2. 12. 2014 zrušil podle ustanovení § 78 odstavec 1 s. ř. s. Současně vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení (ustanovení § 78 odst. 4 s. ř. s.). Podle ustanovení § 78 odstavec 5 s. ř. s. je správní orgán právním názorem, vysloveným soudem ve zrušujícím rozsudku, v dalším řízení vázán. Na žalovaném správním orgánu nyní bude, aby se v dalším řízení znovu zabýval podanými námitkami žalobce z hledisek podrobně rozvedených v odůvodnění tohoto rozsudku a o tomto odvolání vydal nové rozhodnutí, které bude splňovat náležitosti a požadavky, kladené na odůvodnění rozhodnutí, vydané správním orgánem.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odstavec 1 věta druhá s. ř. s., podle něhož žalobci, který měl ve věci částečný úspěch, přizná soud právo na náhradu poměrné části účelně vynaložených nákladů řízení. Žalobce se podanou žalobou domohl zrušení jednoho úkonu žalovaného, proto mu soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení za zaplacený soudní poplatek z podané žaloby v částce 2.000,- Kč proti žalovanému, který ve věci v tomto rozsahu úspěch neměl.

Vzhledem k tomu, že žalobce neuhradil ve správné výši soudní poplatek z podané žaloby, rozhodl soud podle § 7 odstavec 1 ve spojení s § 12 odstavec 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů. Vzhledem k tomu, že žalobce zaplatil soudní poplatek v částce 2.000,- Kč za žalobu na ochranu proti nezákonnému zásahu správního orgánu, musel soud – vzhledem k provedené změně právního posouzení žalovaných úkonů – uložit žalobci dodatečnou povinnost doplatit soudní poplatek za žalobu proti rozhodnutí správního orgánu v částce 1.000,- Kč (viz Položka 18, bod 2, písm. a) respektive d) Sazebníku soudních poplatků) na účet soudu v třicetidenní lhůtě od právní moci tohoto rozsudku. Pokud jde o poplatek za podání žaloby proti Sdělení žalovaného ze dne 3. 4. 2015, č. j. MSMT-9114/2015-1, i v tomto případě činila poplatková povinnost žalobce 3.000,- Kč, ovšem vzhledem k tomu, že soud rozhodl v tomto rozsahu o odmítnutí žaloby, soudní poplatek nepožadoval také proto, že by jej byl povinen podle § 10 odstavec 3 zákona o soudních poplatcích žalobci opět vrátit.

Po splnění poplatkové povinnosti žalobcem bude soud doplatek soudního poplatku posuzovat jako dodatečně vzniklý náklad řízení, o jehož náhradě rozhodne samostatným usnesením.

## **P o u ě n í**

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Podle § 14 zákona o soudních poplatcích platí, že proti usnesením ve věcech poplatků vydaným soudy ve správním soudnictví není odvolání přípustné (k výroku IV. tohoto rozsudku).

V Praze dne 16. února 2017

JUDr. Hana V e b e r o v á ,  
předsedkyně senátu